

Slovo úvodem

Vážení čtenáři Třeskanu, pokud se Vám zdálo, že se další číslo vašich oblíbených novin opět poněkud opoždí, tak se Vám to nezdálo, byl to fakt. Tentokrát si za zpoždění mohu jednoznačně sám, protože tak dlouho jsem se dovolával vyššího počtu příspěvků a ještě vyššího počtu doprovodných kreseb a fotografií, až jsem jimi byl (a také moje již ne zrovna nejmodernější PeČka,) doslova zavalen. Ale mám za to, že se to menší zdržení vyplatilo, o čemž se můžete sami přesvědčit na následujících stránkách.

Jessie

Událostí měsíce května byl v našem středisku **Svojsíkův závod**. Po cvičném střediskovém kole následovalo ostré kolo okresní, v němž naše dívčí hlídka (Myšky & Pomněnky, viz. foto vpravo) zaznamenala cenný úspěch - první místo v kategorii a postup do oblastního kola. O všem podstatném okolo Svojsíkova závodu se můžete dočíst v samostatných článcích v tomto čísle.

Sobotou 24. května započala série **brigád na přípravu letního tábora** na Kvíčalce. A jak už se stalo smutnou tradicí, vykročení nebylo zrovna nejrazantnější. Účast slabá, pracovní nasazení jen o málo lepší! Bratři a sestry, Kvíčalka volá SOS!

ORJ 15. 5. 1997

Převážná část jednání okresní rady byla věnována organizačnímu zajištění okresního kola Svojsíkova závodu 17. května na Kvíčalce.

Dalším bodem byla příprava letních táborů. Jednotliví činovníci obdrželi písemné materiály (zdravotnické zabezpečení, kontroly...) Střediska odevzdala hlášenky táborů.

Lze opět nárokovat prostředky na program „Volný čas“ (víkendové akce). Zpracované projekty (požadavky) předat na příští ORJ.

ORJ opětně vyzvala střediska k jakékoli účasti na akci FÉNIX.

SR 16. 5. 1997

Většina času byla věnována zabezpečení okresního kola Svojsíkova závodu (obsazení kontrol, organizace atd.).

© MUK 96

Jubilea

V měsíci červnu oslaví narozeniny následující bratři a sestry:

03.06.	Procházková Alice	14 let	4.oddíl
05.06.	Pliska Karel	13 let	3.oddíl
05.06.	Novotná Galina	8 let	6.oddíl
06.06.	Tichý Jan	12 let	3.oddíl
09.06.	Holešovský Vladislav	33 let	1.oddíl
15.06.	Adámková Petra	14 let	4.oddíl
17.06.	Šmeral Jiří	24 let	0.oddíl
18.06.	Weissar Vladimír	68 let	0.oddíl

Jako občasník pro své členy vydává **Junák** - středisko Moravská Třebová s podporou firem DIATEXT, PCservis a STŠ MO Moravská Třebová. Šéfredaktor a grafická úprava: Jessie (J.K.Tyla 5). Zástupce šéfredaktora Darzinka (Západní 57, tel. 5157). Poštovní schránka Navrátilovi, J.K.Tyla 5. Redakční rady vždy v 19:00 na Baráku v termínu střediskové rady. Uzávěrka čísla vždy v neděli po střediskové radě. Toto číslo vyšlo 5. 6. 1997.

25.06.	Bouček Pavel	11 let	1.oddíl
25.06.	Kobelka Michal	10 let	1.oddíl
27.06.	Lugová Tereza	14 let	4.oddíl
28.06.	Matuška Jaroslav	10 let	1.oddíl
30.06.	Ševčík Jaromír	10 let	1.oddíl

Blahopřejeme!

Příprava na tábor

Ve třech pracovních skupinách finišuje příprava programu na letní tábory. Pokud počasí dá a bude možné uskutečnit všechny plány, mají se letošní táborníci opravdu na co těšit. Všem vedoucím a rádcům připomínám, že je třeba mít připravené také individuální družinové programy! Také pamatujte na přípravu „mokrého programu“. Než nad tím mávnete rukou, vzpomeňte na loňský „Tábor dešťů“.

Účastníkům tábora starších můžeme prozradit název CTH - **Hon na čarodějnice**. Hra vznikla ve tvůrčí dílně Darzinka & Hanka a jak vyplývá z názvu, bude to „vzrůšo“. Děj hry se odehrává na vsi v 18. století a tomu by měl také odpovídat úbor všech akterů (tedy i dětí!). Takže shánějte rezná roucha prostých sedláků a řemeslníků (kostýmy princů a princezen nechejte doma).

Předplatné tisku !

Je nejvyšší čas předplatit si odběr skautského tisku (Skauting, Skaut - Junák, Světýlko, časopis pro rovery) na další školní rok. Potřebné informace naleznete na letáčcích, vložených do posledních čísel časopisů, nebo u tiskového zpravodaje střediska (Jessie).

Plavání

Chválím hojnou účast na posledním střediskovém plavání v tomto školním roce 27. května. Plavalo, cákalo se a topilo se cca 50 účastníků. Vlčata dokonce využila možnost a pustila se do plnění „plavce“.

Jessie

NEPSANÝ ZÁKON

MNOzí KUŘÁCI říkají, že **PŘESTAT NEMOHOU**, všechny dosavadní pokusy prý selhaly. Některé z nich po čase potkáme a s údivem zjistíme, že už nekouří.

"Jak jsi to dokázal?" - "Měl jsem infarkt."
Když se člověk octne na prahu smrti, zmobilizuje v sobě dost pevné vůle, aby se navzdý zřekl **sebezáhbné vášně**. Je však nutné nechat dojít věci tak daleko?

"Skaut nekouří." Tento nepsaný příkaz nejčastěji porušují vůdci a jejich zástupci. Kdo se stal natolik otrokem nikotinu, že se mu nedokáže vzepřít, neměl by kouřit aspoň před oddílem, v klubovně, na výletě, v táboře, když má na sobě kroj. Důvody?

- **Zdravotní.** Není pochyb, že kouření dlouhodobě poškozuje nejen zdraví vlastní, ale i těch, kteří s kuřákem žijí.

- **Duchovní.** Kuřák je člověk nesvobodný, zotročený. Dobrovolně se vzdal části své nezávislosti, ovládá ho tabák.

- **Finanční.** Je to absurdní představa, že lidé vynakládají značné částky na ničení svého zdraví.

- **Preventivní.** Většina osob závislých na drogách, začínala původně *"jen"* kouřením cigaret.

- **Výchovné.** Těžko považovat za vzor **VŮDCE (?RÁDCE?)**, který si před oddílem neustále zapaluje, nedokáže ovládnout svou kuřáckou vášně.

- **Etické.** V obecných zásadách skautingu si máš opakovaně zdůrazňovat tři povinnosti: K vyšším hodnotám - k druhým - k sobě. Nedostatečná péče o vlastní zdraví je jasným zanedbáváním povinností k sobě . . .

Damoklův meč visí nad jeho hlavou na tenké nitce, která se může v příští chvíli přetrhnout. Skautský vůdce (?RÁDCE?), který kouří, by se měl nejdřív sám pustit do zápasu s touto slabostí.

Převzato ze skautského časopisu Mustang, střediska Ml. Boleslav.

Tarzan

Setkání vůdkyň s členy ÚRJ

Je sobota 12.4. něco málo po páté hodině ranní a já, Maurenc a Eva Vedmochová se krčíme promodralé zimou na moravskotřebovském autobusovém nádraží, bychom vyčkaly příjezdu autobusu, co nás doveze do krajského města Hradce Králové.

Po sedmé hodině ranní se pro změnu modráme zimou na královhradeckém autobusu a všemožně zabíjíme čas, než přijede trolejbus či co to je a dopraví nás na právě výše zmíněný sraz zasloužilých vůdkyň. Tím pádem mne napadá otázka, co tady dělám já, nicméně Eva říká, že mladá krev potřebuje styky, kontakty, zkušenosti, znalosti a informace a že jsem tady přesně z toho důvodu, abych toto všechno tlumočila svým vrstevnicím. Já osobně si teda myslím, že o té akci akorát neměl kdo napsat do Třeskanu, tož s sebou vzali mne, ale ono je to vlastně jedno.

V trolejbusu poznáváme asi osm sester, co mají stejný cíl, a tak do sálu, kde se koná, setkání, dorážíme jako malé stádečko. Přišly jsme sice včas, leč totéž se nepovedlo členkám ÚRJ, které nezvládly rušný provoz města a dostavovaly se individuálně ještě asi čtyřicet minut po ohlášeném začátku.

My obyčejné jsme však čas nemařily a mezeru zaplnily zpěvem písniček Zákon a Trojlístku náš, které jsme zapěly na počest dorazivších sester. Ty se usadily na vyvýšeném pódiu za takovejma těma stolama, co bývají vidět při televizních přenosech různých zasedání, dostaly svoje vlastní hrníčky (zatímco my ostatní jsme ten svůj čaj nebo kafe pily v poklusu, aby měly z čeho pít i ostatní sestry), tím však veškeré rozdíly mezi námi pod pódiem a jimi končily. Podvědomě jsem se sice připravovala na provolávání hesel jako: "Ať žije ÚRJ!" nebo "Sláva našim sestřím!" a tak, díky bohu k tomu nedošlo, ačkoli to tak z počátku opravdu vypadalo. Možná, že se o to pořadatelky snažily, avšak samotné sestry z ÚRJ jim to neumožnily, neboť hned z jejich chování bylo patrné, že jsou to opravdu lidé z masa a kostí a že sem přijely dokázat, že se "tam nahoře" něco děje a že ač si to mnozí skauti myslí, sami členové ÚRJ či pražští skauti se nepovažují za horní vrstvy Junáka a všechny mimopražské za nějaká podřadná individua.

Pak to vypadalo asi následovně: Jedna z členek ÚRJ se zvedla, nadhodila nějaký problém a bylo na nás, abychom dodaly své zkušenosti, názory či případné problémy k stejnému tématu. Sestry se zajímaly o problémy a nesnáze s různými věkovými kategoriemi, s rodiči, s ÚRJ, se celostátními skautskými časopisy, s ideologií, s Lesní školou, s nezájmem dětí nosit kroj, s krojem samotným... prostě se vším, co se točí kolem Junáka. nakonec jsme zjistily, že nesnáze jsou vlastně všude velmi podobné - ať se jedná o Prahu, Hradec Králové, nebo třeba Moravskou Třebou.

Dalším cílem besedy bylo informovat nás o změnách v krojových předpisech, o Lesních školách, o připravované literatuře, o připravovaném ocenění. Dříve byl nejvyšším skautským řádem Lví skaut, ten byl však zrušen. Ale nyní se plánuje zavést ocenění, které se dostává každoročně v Americe skautům za nějaké významné činy, činnost a tak. Tací jedinci pak dokonce na základě tohoto ocenění udělovaného prezidentem Spojených států mají lehčí přístup na univerzity, snadněji dostávají stipendia. Jak by mělo vypadat české ocenění, za co by se mělo udělovat, komu a jak často, jakou má mít prestiž... o tom všem se nyní rokuje. Kdo by měl zájem podílet se na jeho vzniku, má možnost, když napíše na Ústředí (adresu by měl mít asi Demi.).

Taky máme možnost zúčastnit se soutěže o nejlepší původní skautskou scénku a rozjet se na podzim do Národního divadla na hru určenou speciálně skautům.

Jo, sněm a volby ÚRJ budou za rok.

Když se začala rozvíjet vcelku zajímavá diskuse na téma roveří a jejich neužitečnost, brali mne všichni čerti. Místostarostka Junáka Iva Macková se zajímá přesně o tuto věkovou kategorii, a tak se snažila (i když nevím, jak moc úspěšně) vysvětlit některým těm zasloužilým vůdkyním, že mladí se potřebují taky někde uvolnit a chce se toho po nich moc, žádá -li se od nich jen a jen práce. Jenže vůdkyně se nepřestávaly tvářit rozhořčeně: "My jsme v jejich věku žádný úniky nepotřebovaly, pro nás byla čest pracovat s dětma!" Je fakt, že tady se asi mluvilo o těch roverech a rangers, kteří původně byli rádcí, ale pro nezájem přešli do roverských oddílů. (U nás ve středisku to funguje vlastně tak, že všichni roveří jsou rádcí, tudíž sice děláme s dětma, ale zároveň máme možnost bavit se i jinak.) Kdyby ale tyhle zatvrzelé bojovnice za práva dětí pochopily, že patnáctileté rádkyně jsou taky děti a nelze po nich chtít jen samou zodpovědnou a pro někoho užitečnou činnost, že tyhle rádkyně (a on asi každý) si občas chtě-

jí hrát a bavit se ve stejné věkové skupině, možná by jim přestaly odcházet rádcí.

Myslím, že u nás ve středisku to funguje. Leč neměla jsem možnost jim to sdělit, protože už byl nejvyšší čas běžet na autobus.

Po cestě zpátky a vlastně i teď se marně pokouším vytvořit si na tuto akci nějaký jasný názor. Mělo to spoustu pro a proti, určitě to však byla zajímavá zkušenost.

Účast: (členky ÚRJ, které tuto akci pořádají ve všech krajích ČR, řekly, že se v H. K. setkaly zatím s nejvyšší účastí) 46 zástupkyň čtrnácti středisek. **Oblast:** Majka Černá, Hana Tichá, Dagmar Bednářová - Šavra. **ÚRJ:** místostarostka Iva Macková, náčelní DK Hana Kvapilová, místonáčelní Věra Ševčíková, zprav. pro výchovu činovnic Lili Štrofová, Jarka Pešková.

Daržinka

PS: Navázala jsem kontakt s jednou místní sestrou, která mne zvala na turnaj v Ringu. Je to hra pro tříletná družstva, jakéhokoli pohlaví, věku a vzdělání. Hraje se s takovým gumovým kroužkem přes volejbalovou síť a je to prý velmi podobné volejbalu.

Termín konání se sice kryje s raftingem na Třebůvce, kdyby však chtěl někdo vyslat svou družinu... Více informací můžete získat u mně a nebo na Baráku na nástěnce.

Svojsíkův závod - střediskové kolo

Stejně jako loni proběhlo 1. května střediskové (tedy to nejnižší a vlastně úplně nepovinné) kolo skautského závodu. Loni jím byl závod O totem náčelníka a Stuzku náčelní, letos to byl závod Svojsíkův. A opět byl místem konání místní závodňák.

Startovaly všeho všudy čtyři hlídky, na trase žádné zádrhely (až na Matlin azimut) nebyly, a tak vše proběhlo hladce a v pohodě, což pramenilo jak z vcelku vysoké úrovně znalostí hlídek (mimochodem nenechaly se zmást ani disciplínou, kde se za nicneříkajícím názvem „Překvapení“ skrývala střelba ze vzduchovky, ani „poznávačkou“ zvěře našich luhů a hájů, která byla do závodu zařazena jako volná disciplína, ačkoli se neměli most na tyto dvě disciplíny dopředu připravit, neb jim byly až do poslední

chvilky utajeny), tak z dobře připravené trati. Tady patří dík Tarzanovi, který se tohoto úkolu zhostil stejně dobře jako později přípravy okresního kola, kde s ním spolupracoval ještě Demi a myslím Jára s Aleškem. Jo a nesmím zapomenout vyjádřit uznání všem rozhodčím za účast a objektivní rozhodování a ani rádcům a vůdcům, jež děti tak dobře připravili, aniž by jakkoli ohrozili regulérnost závodů přílišnou snahou za každou cenu zvítězit.

Více myslím říkat netřeba, neboť jsme tam všichni byli, a kdo tam nebyl letos, dokáže si sám jistě utvořit obrázek na základě zkušeností z let minulých, jelikož tyto závody si bývají podobné jako vejce vejci.

Zbývá vlastně již jen zveřejnit výsledky, což za mne udělá hodný bratr šéfredaktor apáček shledáček.

Daržinka

Účast: Myšky + Pomněnky, Jitřenky, Ostříž, Kamzíci, Jessie, Dáša + tři, Aladin + dva, Demi, Maurenc, Jura Šmeral, Sokoli, bří Koláři, Tarzan, Keliška, Yvon, Hanka, Dejř, Alešek, Eva K, Eva V.

Jestli jsem zase na někoho zapomněla, tak se mu již předem omlouvám a doufám, že přijme mou omluvu a vysvětlení, že tak nečiním schválně za účelem pošlapávání sebevědomí či veřejného posměchu. Děkuji.

Lenička

Výsledky:

1. Kamzíci, 2. Ostříž.
1. Jitřenky, 2. Myšky + Pomněnky.

Jitřenky při signalizaci.

Pořad. číslo	Start. číslo	Oddíl (číslo, místo)	Čistý čas	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	Body celkem
1	7	4. Litomyšl	1:00:45	5	6	4,5	4	4	2	4,5	6	6	6	4	5	5,5	6	7	75,5
2	6	1. Dolní Újezd	1:20:00	5	5		3	1	6	4	5	6	5	3	5	1,5	5	5	65,5
3	4	1. Jevíčko	1:34:30	5	6	6	3,5	3	6	2	5	6	5,5	1	4	3	5,5	2	64,5
4	5	1. Litomyšl	1:17:54	4	6	5	4	2	0	3,5	6	6	5	4	5,5	2	4,5	6	63,5
5*	9	6. Mor. Třebová	1:34:05	5	3	4,5	3	1	6	2,5	6	6	6	3	4,5	3	5	3	62,5
6	5	1. Brněnec	1:36:10	5	4	4,5	5	5	6	2	5	6	4,5	2	5	2	6	0	62
7	2	1. Světlavý	1:34:25	4	4	5,5	2,5	2	6	1,5	6	6	5	4	3,5		5	1	60
8	8	1. Poříčka	1:32:39	5	4	6	2	3	0	1,5	6	6	2	3	4,5		4,5	4	59,5
9	1	2. Kaměnek	1:33:04	3	4	4,5	1,5	1,5	6	2	5	6	3	2	1,5		4,5	3	59
10	10	náhradníci	1:44:40	0	0	0	2	2	6	2,5	3	6	0	2	4		2		59

Znalost dřevin.

Překvapení - střelba ze vzduchovky.

Lanová lávka.

Fotografie dokumentující střediskové kolo Svojsíkova závodu 1. května na motokrosovém závodisti a přilehlém okolí.

Počasí nakonec vyšlo, i když byla docela zima, alespoň nepršelo. Závod byl dobrou přípravou na okresní kolo, jak pro soutěžící, tak i pro kontroly.

Poděkování patří všem, kteří k přípravě na Závod přistoupili odpovědně.

Jessie

Pořadatel závodu: středisko 509-04 Moravská Třebová

Velitel závodu: VEDMOCHOVÁ Eva, ŠNOBL Karel

Hlavní rozhodčí: VAŇOUS Josef

Místo konání: Kvíčalov

Popis závodu: Závod proběhl podle pravidel, protesty nebyly podány.

Soutěžilo se v 15 disciplínách: A - nástup a hlášení, B - uzlování, C - terénní kimovka, D - znalost dřevin, E - odhad vzdálenosti a výšky, F - azimutový úsek, G - znalost květin, H - lanová lávka, I - překvapení na trati (řezání špalků), J - signalizace, K - skauting, L - topografické značky, M - první pomoc, N - výběrová soutěž (poznávání živočichů), O - čistý čas na trati.

Výsledky závodu skautek

*) start mimo soutěž

Pořad. číslo	Start. číslo	Oddíl (číslo, místo)	Čistý čas	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	Body celkem
1	7	6. Mor. Třebová	1:22:42	4	5	6	3,5	2,5	6	2,5	6	6	5,5	1	6	4	5,5	5	68,5
2	2	2. Brněnec	1:17:53	6	5	4,5	3	6	0	4	5	6	4,5	4,5	4,5	2	5,5	6	65
3	8	3. Litomyšl	1:34:08	5	5	4,5	3	2	0	5	5	6	5,5	4,5	4,5	5	6	2	64,5
4 - 5	6	9. Litomyšl	1:33:33	4	6	5,5	4	1	0	6	5	6	6	5,5	5,5	3	6	3	62
4 - 5	4	4. Mor. Třebová	1:43:23	6	6	4,5	2	4	0	4	5	6	5,5	6	6	4,5	5,5	1	62
6 - 7	5	3. Litomyšl	1:53:40	5	6	5,5	2,5	0,5	2	4,5	5	6	5	4,5	4,5	3,5	6	0	60*
6 - 7	1	1. Dolní. Újezd	1:32:43	5	6	5,5	3	0	2	3,5	3	6	5,5	5	5	4	4,5	4	60
8	3	2. Jevíčko	1:47:15	5	6	6	3	2	4	2,5	6	6	5	5	5	3	4,5	0	59

Výsledky závodu skautů

Pořad. číslo	Start. číslo	Oddíl (číslo, místo)	Čistý čas	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	Body celkem
1	7	4. Litomyšl	1:00:45	5	6	4,5	4	4	2	4,5	6	6	6	4	5	5,5	6	7	75,5
2	6	1. Dolní Újezd	1:20:00	5	5	6	3	1	6	4	5	6	5	3	5	1,5	5	5	65,5
3	4	1. Jevíčko	1:34:30	5	6	6	3,5	3	6	3	5	6	5,5	1	4	3	5,5	2	64,5
4	5	1. Litomyšl	1:17:54	4	6	5	4	2	0	3,5	6	6	5	4	5,5	2	4,5	6	63,5
5*	9	*3. Mor. Třebová	1:34:05	5	3	4,5	3	1	6	2,5	6	6	6	3	4,5	3	5	3	62,5
6	5	1. Brněnec	1:36:10	5	4	4,5	5	5	6	2	5	6	4,5	2	5	2	6	0	62
7	2	1. Svitavy	1:34:35	4	4	5,5	2,5	2	6	1,5	6	6	5	4	3,5	4	5	1	60
8	8	1. Polička	1:32:39	5	4	6	2	3	0	1,5	6	6	2	3	4,5	3	4,5	4	54,5
9	1	2. Kamenec	1:33:04	3	4	4,5	1,5	1,5	6	2	5	6	3	2	1,5	3,5	4,5	3	51
10*	10	* náhradníci	1:44:40	0	0	0	2	2	6	2,5	3	6	0	2	4	2	2	0	31,5

*) start mimo soutěž

Demi

Svojsíkův závod

Dne 17.5. 1997 se konal jako každý lichý rok Svojsíkův závod, tentokrát u nás na Kvíčalce. A to byla velká výhoda.

Ale teď už k samotnému závodu. Závod začal o půl desáté. Na trať vyběhly nejdříve dívky a potom chlapci - samotné úkoly popisovat nebudu, protože každá družinka z nich měla jiný dojem, ale v jednom se asi shodneme, a to v tom, že u každé kontroly na nás čekaly rozjasněné tváře rozhodčích. Zajisté si občas pomysleli: "Tak jakou hloupost si na nás přichystá další družinka?".

Počasí na nás bylo hodné. Možná, že přece jenom mohl občas zafoukat větřík, ale všichni to zvládli. Mezitím, co jsme čekali na družinky, které ještě nedoběhly, nás naše sestry naučily několik her. Asi nejuspěšnější byla trojnožka, kterou si nakonec zahráli úplně všichni, mali i velci.

Ani jsme se nenadáli a už tu byl Demi s výsledky. Napjaté uši doufaly, že jejich číslo a domovenka budou vysloveny až nakonec, to by znamenalo vítězství. I když se to všem nepovedlo, ceny byly krásné. Po skončení jsme se všichni začali odebírat do svých měst. Ty, kteří byli trochu pomalejší, čekala na konci jejich cesty domů malá sprcha. Nejdříve to byly krásné velké kapky, které příjemně schladily naši tvář. Avšak po chvíli se spustil obrovský déšť. Domů jsme přišli trochu mokří.

Myslím si, že tato sobota byla skvělá, i když každému nepřinesla vítězství.

Danny, Jitřenky

Vpravo: Jitřenky sice nevyhrály, ale svým pěkným čtvrtým místem ostudu sobě ani středisku určitě neudělaly... (Jessie)

Svojsíkův závod - kolo okresní

proběhl dne 17.5.97 na Kvíčalce. Proličením podrobností, perliček a pocitů závodníka byla pověřena jedna z mladých perspektivních redaktorek a její literární premiéru v tomto oblíbeném časopise si můžete přečíst někde kousek vedle (*viz výše - pozn. red.*), takže jí nepolezu do zelí.

A proč se tady teda motám? No přece abych vám nabídla **rozhovor s novým předsedou ORJ**. To bylo tak:

Je asi půl druhé a já se celá schvácená, dehydrovaná a uslužená navracím po tříhodinovém rozhodování z jedné kontroly, která měla tu nevýhodu, že byla umístěna na nejproslunějším místě v širokém kvíčalovském okolí.

Přivlekla jsem se na verandu a jen co jsem zahlédla podivně se usmávajícího bratra Jessieho, moje vidiny nejméně dvouhodinové relaxace v potoce a posléze stínu stromů se okamžitě vytratily.

Hned se se mnou dal do řeči: Milá Darzinko (už tady jsme cítila průšvih), jakmile se umyješ, napiješ, najíš a dáš trochu doporučku - máš na to, no nebudu pes, čtvrt hodiny, domluvil jsem Ti interview s bratrem Vaňousem."

Ulehčeně jsem si oddychla, neb se mé nejčernější obavy nenaplnily a odběhla si připravit několik otázek. Když jsem se vrátila, bratr šéfredaktor mně zavedl za chudákem bratrem, který měl být po několik minut obšťastněn mou přítomností a dotěrnými otázkami, načež zjistil, že nás vlastně představovat nemusí a odešel. I bratr Vaňous byl mírně udiven, protože se mylně domníval, že rozhovor bude poskytovat Jessiemu.

Celkem rychle se však s tímto faktem vyrovnal a nechal se odvléct do chaty, kde jsme doufali v menší počet stupňů Celsia a více klidu.

A tehdy se začal náš rozhovor...(Jak již se jistě větší polovině z vás doneslo, budu brzy obdařena diktafonem a tak to byl doufám poslední rozhovor uskutečňovaný primitivními metodami. Teda mně nevádí ani tak ty primitivní metody, jako skutečnost, že pak po sobě nic nemohu přečíst.)

**Exkluzivní interview
s předsedou ORJ Svitavy
- br. Josefem Vaňousem**

Nejprve bych Ti, bratře, chtěla pogratulovat k nové funkci předsedy ORJ, zároveň bych chtěla začít otázkami právě na toto téma.

Takže co se změnilo ve Tvém životě, kromě toho, že máš nyní mnohem více práce a starostí?

Příbylo mi hlavně té práce a starostí. Na druhou stranu jsem chtěl dělat něco víc, než doposud. Při složení staré ORJ jsem měl pocit, že to neklape, představoval jsem si, jak bych to dělal já. Po odstoupení bratra Petrása mne moje návržení ani moc nepřekvapilo. A když jsem byl pak zvolen, rozhodl jsem se klást větší důraz na výchovu dětí. A to si myslím, že se nám to za ty dva měsíce fungování nové ORJ zatím daří.

Jistě by tuto funkci nemohl zastávat každý, co by však předsedovi ORJ určitě nemělo chybět?

Co by měl mít... určitě organizační schopnosti a trochu ekonomického přehledu. Co se týče skautských zásad a pravidel, to je daný, o tom se bavit nebudu. Někdy si říkám, že takhle funkce je tak trochu manažerská.

A baví Tě to?

Zatím to nedělám tak dlouho, aby mne to odradilo. Ale do budoucna... Ve složení ORJ

jsou lidé, kteří jsou schopní a chtějí dělat, takže se mi s nimi spolupracuje velmi dobře. Jeden člověk nic nezmuže...

A teď přejdeme k lehčím otázkám. Jak se Ti líbí Kvičalka?

Jsem tady už podruhé a mohu říci, že jsem se sem těšil. Je to tady příjemný, z tohoto místa dýchá něco, co způsobí, že se tu cítím velmi dobře. Mám z Kvičalky stejný pocit, jaký mne obstoupí v mém rodišti. Je to tady skvělý a krásný.

(Teď pro změnu položil bratr Vaňous jednu otázku mně, jelikož ho zajímala bohatá historie Kvičalky. Chvilku jsem si o tom ještě povídali mimo zápis a pak jsme se znovu vrhli na interview)

Jak vysoko hodnotíš úroveň tohoto závodu ze své pozice hlavního dozorcího závodů?

Jednoznačně dobře. Je to obdivuhodné, jak všechno až doposud probíhá v klidu a v pohodě.

Prošel jsem si trasu a je dost náročná. To je ale myslím dobře.

Potěšilo mne, že v hodnocení hlídek na jednotlivých kontrolách nejsou samé šestky, protože takhle skauti ví, že nic není zadarmo a získají tak představu o náročnosti vyšších kol.

Prozradíš mi svého tajného favorita?

Z chlapců Brněnec a z holek Litomyšl, to už je taková tradice. Ne že bych jim to přál nebo nepřál, ale už několik let Litomyšl obsazuje první místa.

Tak a teď zas z úplně jiného soudku. Podobnou otázku jsem pokládala vůdcům na výjezdním zasedání ORJ a teď by mne zajímal Tvůj názor.

Skauting po roce 89 se určitě liší od skautských období dřívějších. V čem je podle Tebe hlavní rozdíl a v čem je teď Junák lepší či horší?

No určitě je jinej. Já jsem v tom 70. roce skautoval, takže mám možnost srovnávat.

Lepší je v tom, že současný děti jsou na tom vědomostně líp než tehdy my, horší je, že jsou ovlivněny mnoha negativními vlivy, mimo jiné i pasivní kulturou.

Je chyba, že se skauting nevyvíjel soustavně, ruku v ruce se společenským vývojem. Každý začátek znamená obrovský skok, mnoho věcí je oddělených od zájmu dětí.

Není to chyba ani nás, ani dětí, ale toho, že prostě nemáme na co navázat. Někdy mi připadá, že jim nabízíme něco, co je nezajímavějšího. Někdy se pasivní kultura zdá být silnější než naše hnutí.

Ale od toho jsme tady my, abychom je přesvědčili, že to tak není, že ta pasivní kultura je pomíjivá.

Byl jsi někdy vůdcem tábora?

Ano jednou a jednou zástupce.

No a když Ti někdy náhodou zbyde chvilka času, jak ji využiješ a jaký recept bys doporučil ostatním?

Mám chatu u Budislavi, takže když máme chvilku, jezdíme tam. Je tam krásná příroda, borovice, pískovcové útvary, tam si nejvíc odpočívám.

A vám radím obdobně.

Děkuji za rozhovor.

Darzinka

Dole: Část sboru rozhodčích v akci. Br. Vaňous se sestrou manželkou vpravo (Jessie).

**Okresní kolo
Svojsíkova závodu
v obrazech**

Lanová lávka nebyla nic pro bačkory...

Vpravo: Kontrola „překvapení“ (= řezání dřeva) v podání děvčat z Litomyšle.

Vlevo dole: Černá Maurenc a její zvířátka.

Vpravo dole: O blaho hladových žaludků se starala sebraná parta našich oldů pod vedením Ladi Weissara st.

P.S. po uzávěrce

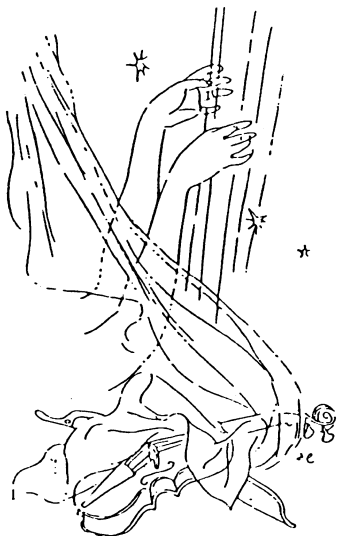
Na oblastním kole Svojsíkova závodu 31. května v Pardubicích skončila naše hlídka děvčat (Myšky & Pomněnky) osmá ze dvanácti hlídek a chlapeci z Litomyšle byli první, tzn. že budou reprezentovat okres i oblast v národním kole závodu! Blahopřejeme.

Jessie

Dny slovenské kultury '97 II. ročník festivalu

Ve dnech 28. 4. - 12. 5. 1997 se na městské radnici a ve dvoraně i v kinosále muzea konaly různé kulturní akce, divadelní představení, ale i vystoupení slavných osobností. To vše v rámci druhého ročníku **Dnů slovenské kultury**. Pořadatelé festivalu byly *Kulturní služby města Mor. Třebová a Slovenský institut v Praze*. Nad festivalem převzal záštitu J. E. Ivan MJARTAN, velvyslanec Slovenské republiky v České republice. Nevím, jak vy, ale mě vyšel čas bohužel jenom asi na 3 akce z tohoto, mimochodem velice úspěšného festivalu. A jednu z nich bych vám teď chtěl přiblížit.

Prihovorí sa k vám MARIÁN LABUDA

Zábavný večer s předním slovenským hercem.

Tak se nazývala akce, která proběhla dne 12. 5. ve dvoraně muzea. Byl to večer plný zábavy a radosti, večer, "**Kedy nebolo poznat' hranic mezi Čechami a Slovenskom...**", jak řekl pan MARIÁN LABUDA, avšak neřekl jenom tohle, bylo toho strašně moc, ale vás by mohlo zajímat, co řekl mě a Veronice Xandové v zákulisí. (Omlouváme se, že toho nebylo hodně, ale Pana Labudu tlačil čas, jelikož ráno se musel zúčastnit natáčení v Bratislavě). Tak aspoň něco:

V: "Kdy jste začal s herectvím, a kdy hodláte skončit?"

L: "Hraju od mládí, hodlám skončit ve stáří"

V: "Co se vám zde nejvíce líbilo?"

L: "Publikum, lidé, a velice důležitý přímý kontakt s lidmi."

V: "Říkal jste, že přijíždíte s velmi malou dušičkou, s jakou dušičkou odjíždíte?"

L: "Hodně se ve mně pozvedla, ale po pár kilometrech zase klesne."

V: "A na závěr bych se vás chtěla zeptat, co jste od této návštěvy očekával."

L: "Hlavně kulturní styky jsou důležité. Je mou povinností setkávat se s lidmi, kteří mě znají z obrazovky. Já věřím, a vím, že i kdyby byl led, a tady by bylo - 20 stupňů, tak by přesto všichni přišli!!!!?!!!"

Na závěr jsme uslyšeli slova, která pocházejí z úst Pavla Zedníčka, a která řekl na Silvestra roku 1992, při posledním federálním vysílání ve svém pořadu KUFR. Po těchto slovech, které ještě slyšela celá ČSFR, nastalo "na straně pana Labudy" už jen zrnění, byla to slova:

„Ahoj, Labudo!“

Tarzan

Sám mezi lidmi

(ze Sbirky adolescentních veršů)

Nikdo nežije jak by chtěl.

Nikdo neřekne co by chtěl.

Každý chce jen víc než by měl.

Jen aby druhý záviděl.

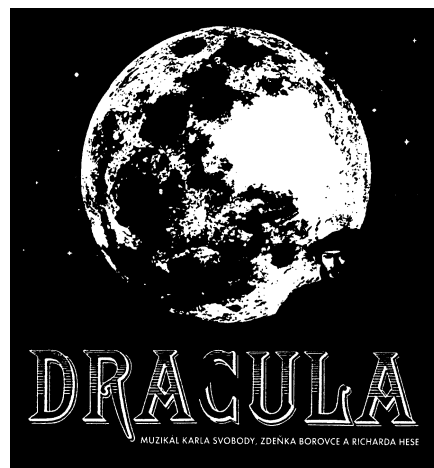
Každý člověk sám mezi lidmi žije.

Každý sám z poháru svůj život pije.

Každý se svým životem se bije.

Ale přesto, přeže všechno na světě rád žije.

Nidala

V dnešním čísle bych se chtěl vrátit na začátek prosince loňského roku a chtěl bych se zmínit o muzikálu DRACULA.

Muzikál DRACULA

Tento muzikál se na rozdíl od Krysaře hraje v bývalé sjezdovém paláci, z čehož vyplývá velkolepá scéna, obrovské kulisy, pompézní podívaná, hvězdné obsazení. Stejně jako Krysař je i DRACULA českým projektem a touto dobou se hraje již druhým rokem a stále je plně vyprodán.

Stručně vás seznámím s dějem výtazkem z programu.

1. EPOCHA

Předehra - polovina 16.století.Vojsko krutého knížete Draculy drancuje okolní vojvodství. Prchající obyvatelé hledají spásu před branami kláštera .

Smilování - poklidná mše je narušena vpádem utečenců.

Vstaň bratře můj - důstojný kněz utečence uklidňuje vírou v boží spravedlnost. Potulný mnich pochybuje, ale nakonec je chorálem věřících uklidněn.

Černí rytíři - do kláštera vtrhne Dracula s hordou černých rytířů a prohlašuje klášter za svůj majetek. Kněz proti němu odvážně vystoupí, ale nezabrání rabování a vraždění. Když v jeho náručí dokoná těžce raněný potulný mnich, vyřkne nad Draculou slova proklatí, jimiž ho odsoudí k věčnému životu a nekonečné touze po krvi.

Šašek a Adriana - ložnice Draculovy manželky v jeho sídle. Kněžna Adriana je znavena bolestmi krátce před porodem. Šašek její věrný sluha a tajný citel, jí pomáhá překonat těžké chvíle.

Vím, že jsi se mnou - kněžna se vyznává z lásky k Draculovi a ten ji v představách ujišťuje o stejně horoucím citu.

Džber a kord - šašek vítá svého pána v předtuše blízké smrti Adriany a jejího dítěte. Sebevědomý Dracula jej zasvěcuje do své filozofie "očisty světa".

Tam, do věčných bran - Dracula zastihne Adrianu na prahu smrti. Zoufalý šašek ne přímo obviňuje samotného knížete ze smrti Adriany i dítěte. Je uvržen na pranýř.

Smrt - šašek v železech uvažuje o osudové nutnosti konce života.

Nespravedlivý Bůh - zoufalý Dracula nad tělem mrtvé kněžny obviňuje Boha z nespravedlnosti

Draculovo poznání - kníže se pokouší o sebevraždu a s hrůzou zjišťuje, že jeho smrtelné rány se zacelují. Zděšení se však pozvolna mění v radost nad nekonečným životem.

Milování - v nezřízené pitce, oslavující Draculovu nesmrtnost, se naplňuje jeho prokletí. Zkrvavený kníže se probouzí nad svou první obětí.

2. EPOCHA

Předehra - čas plyne.

Nymfy - Nymfy ženy, jež prošly Draculovým životem, se díky krvavé lázni staly groteskními nesmrtelnými bytostmi mezi peklem a zemí.

Žít - Dracula vstává z rakve, aby pokračoval ve svém prázdňém živoření bez lásky v temnotách noci

Tajemný hrad - Draculova vzdálená příbuzná Lorraine, zchudlá osiřelá šlechtična, ochraňovaná pouze svým bratrem Stevenem, mladým abbé, přichází na hrad. Její setkání s Draculou se stává osudovým. Draculovo charisma zasáhne její nevinnou duši. Kníže, je okouzlen její krásou, překoná svou krvelačnou touhu.

Žárlivost - nymfy cítí ohrožení svého výsostného postavení a přemlouvají Dracula ke krvavému obřadu.

Schůzka v zahradě - Dracula posílá na schůzku s Lorraine sluhu s pozváním na velkolepý ples.

Upíří valčík - Dracula připravil pro svou novou velkou lásku velkolepou slavnost. Pod nablýskanými kostýmy urozených hostů se však skrývají vlkodlačí páry a zvířecí tesáky. Společný ples se těsně po odchodu Draculy a opojené Lorraine zvrhne ve zvířecí orgie. Všem přihlíží šokovaný Steven. Chce svoji sestru vysvobodit, ale je vtažen rozdívočelým davem zrud do víru šíleného valčíku. Díky sluhovi je na poslední chvíli zachráněn.

Sluha a čas - Sluha filozofuje nad zemdlým tělem Stevena o vztahu pánů a sluhů.

V hrobce - Steven se probouzí po několika dnech nedobrovolného pobytu na hradě. Ve svém monologu dochází k přesvědčení, že jeho sestra se ocitla v rukou ďábla. Je pevně rozhodnut ji vysvobodit.

Jsi můj pán - Lorraine se vyznává ze své lásky k Draculovi.

Dokováno - Osudy hrdinů se střetávají v závěrečném dramatickém triu.

Steven obviňuje Dracula z věznění své sestry a z krvavých zločinů. Dracula se mu vysmívá. Steven, přesvědčen, že proti zlu se nedá bojovat jen vírou, se na něj vrhá se zbraní v ruce. Ani Lorraine nedokáže zabránit jejich střetu. Steven, šokován Draculovou nesmrtelností, se zdrcen sám vrhá v ústřety smrti. Hluboká vášeň Lorraine je silnější než zoufalství nad ztrátou bratra. Prosí Dracula o zasvěcení do mystického života vampírů. Dracula, ač nerad, jí vyhoví.

Hon na zlo - Lid, pobouřen záhadnými vraždami, obrací svůj hněv vůči Draculovu hradu. Sluha lživě odvrátí hrozbu a ujme se sám vedení rozlíceného davu.

3. EPOCHA

Časový předěl - neurčitá budoucnost.

Stockers - na předměstí Londýna se schází motorový gang "STOCKERS". Rychlé hlučné motocykly, deziluze a nesouhlas, to jsou konstanty svérázné mladé generace. Jejich vůdce Nick plánuje další akci, pomáhající zabít bezbřehou nudu. Sandra, jeho dívka, sama členka gangu, není ale přesvědčena o smysluplnosti pouličního života. Vydrancování Draculova casina má proto být podle Nickova slibu jejich poslední akcí.

Dehibernace - v laboratoři v podzemí casina se probouzí Dracula. Jeho oživení má na starosti osobní lékař "Profesor".

Prázdňé casino - nad laboratoři v přepychovém casinu si osamělá Lorraine uvědomuje rostoucí citovou propast mezi ní a knížetem. Využívá Profesora, aby odhalila poslední tajemství nedotknutelné Draculovi svatyně.

Odhalení - Nick se na vlastní pěst vydává do podzemí casina, aby důkladně připravil akci. V hrobce - laboratoři ho zaujme starobylý portrét neznámé šlechtičny - Adriany. Stačí si ho vyfotit, ale je vyrušen přicházejícím Profesorem a Lorraine. Ta s bolestí v srdci odhaluje tajemství Draculovy věčné lásky.

Škodolibé Nymfy - personál casina a nymfy se radují nad prohlubující se krizí mezi knížetem a Lorraine.

Pygmalion - Nick správně pochopil, že záhadný portrét je klíčem k odhalení tajemství Draculova casina. Využije nápadné podoby Adriany a Sandry k proniknutí do Draculova hájemství.

Casino show - do večerního programu v casinu přicházejí Nick a převlečená Sandra. Dracula je šokován. Věří, že se Adriana vrátila. Uražená Lorraine vyvolá skandál. Nickovi a Sandře se podaří zmizet.

Lorraine v podzemí - ponížená Lorraine dochází k poznání, že její oběť byla marná. Kníže bude navždy milovat svou Adrianu.

Okouzlená Sandra - romantické Draculovo vyznání nad Sandrou zapůsobilo. Je rozhodnuta nebyt dál nástrojem léčky a odhodlá se říci Draculovi pravdu.

Vyznání - Sandra přichází za Draculou a v dojetí nad jeho romantickým vyznáním jí je za těžko pravdu odhalit. Vchází Nick. Nekompromisně jejich dialog přerušuje a prchá se Sandrou. Rozzuřený Dracula se transformuje do vampíra a vrhá se za nimi.

Honička - Dracula pronásleduje Sandru a Nicka v podzemí casina.

Devastace casina - honička končí v casinu. Dracula zneškodní Nicka a vrhne se na Sandru. Do casina vnikají Stockeři na motocyklech. Devastují casino a útočí na Dracula.

Profesor, který chce ochránit objekt svého celoživotního bádání, se stává obětí této bitky. Stockeři prchají.

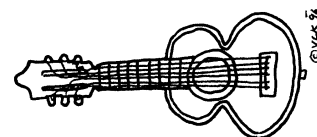
Nový soud - Dracula se ocitá s mrtvým Profesorem v troskách svého impéria. Vše je zničeno. Zjevují se mu všechny bytosti, jež zahubil. Jeho osud se naplňuje. Žádá Sandru, aby ukončila jeho věčné utrpení. Ta vpouští sluneční paprsky do temné kobky, kde Dracula s usmířenou Lorraine nachází vykoupení.

Slunce sžihá padlé, a živým káže žít dál ...

Jak to vidím já - jisté je to, že nelze jednotlivé muzikály mezi sebou srovnávat. DRACULA byl druhý muzikál z této řady, který jsem viděl. Působil na mne dojmem až přílišné libivosti, ale dobrý děj a perfektní, někdy až překvapivý výkon hlavních protagonistů (J. KORN, D. Hůlka, M. Malá aj.) dělá s tohoto počínů opravdu zážitek, který stojí zato zhlédnout.

P.S. Příště - VLASY.

Aladin

Koncert FLERETu

6. května večer vystoupila v sále Na Písku vizovická skupina Fleret. Mám za to, že představovat nějak obšírně toto hudební těleso našim čtenářům by bylo nošení dříví do lesa, proto se omezím jen na několik postřehů z koncertu.

Koncert pořádala především pro vlastní studenty a zaměstnance STŠ MO, proto neměl téměř žádnou propagaci na veřejnosti, čemuž také odpovídala návštěva. Když jsme s Lenkou asi 20 min. před zahájením koncertu přišli do sálu, byly řidce obsazeny pouze první a poslední řada. Vytvořili jsme tedy ve dvou střed publika. Těsně před zahájením se přitrousil ještě pár lidí a mezi nimi také skupina „kvíčalaček“. Ty také později výrazně spoluvytvářely atmosféru koncertu a nemálo tak pomohli muzikantům.

Ti se naštěstí nenechali znechutit slabší návštěvou a pustili se do toho hned od počátku řízně a „od země“. Hráli pestrou směs starších věcí z desek „Second hand za hubičku“ a „Zafúkané“ i nových písní. Věčná škoda, že (alespoň mně) unikala spousta jistě pěkného textu v „poněkud přezvučenem“ sále. Ale muzika to byla perfektní, myslím, že všichni přívrženci tohoto svérázného „valašského rocku“ si jistě přišli na své. Ta muzika má totiž duši a i když je to „bigbít“, čerpá to hodně hluboko z valašského folklóru (viz Redl, AG Flek aj.). Je to krásné a je to prostě NAŠE !

Jessie

James Bond Karel

Před dávnými a dávnými časy se po našem městěčku procházel německý skaut jménem Hartmut Peichl. A jak si tak prohlíží pamětihodnosti Moravské Třebové, do očí ho udeří nástěnka, z jejíž fotografií se na něj usmíváme my, skauti z Kvičalky.

Milý Hartmut nelenil a okamžitě si nás začal podrobně prohlížet: "Na ja, das sind aber wunderbare Pfadfinder. Mit diesen Pfadfindern müssen wir korrespondieren!" Tato věta mu neustále probíhala hlavou sem tam, z levé hemisféry do pravé, a byl námi natolik okouzlen, že si toho všiml celý personál obchodu.

Byl přivolán Karel, jakožto nejrozáznější člen prodejny, aby zjistil, co má ten pán za lubem. Karel odvážně vykročil ven, kolty proklatě nízko. Všechny oči v nejbližším okolí upřeně pozorovaly tyto dvě postavy, jak se jedna blíží k druhé.

Karel je již Hartmutovi v patách, sbírá kilogramy odvahy ze všech koutů svého těla. Z čela mu na špičku pravé boty odkapávají obrovské kapky studeného potu, napětí vzrůstá. Zastavil se i veškerý provoz, všechna auta zůstala neslyšně stát. Karel však netuší nic o Hartmutově odlišné národnosti, což se mu stane osudným. Poklepe cizinci na rameno a ...

... nic. Hartmut pozná kuchaře Karla z fotek, přátelsky se na něj usměje a podává mu levou ruku. Zajisté také pje ódy našemu skautskému středisku, které se mu z fotek velmi zalíbilo, ale to už nám Karel nepotvrdí, neb německý jazyk není jeho silná stránka. Při pohledu na tyto dvě již zcela všední postavičky, které rozhazovaly rukama nohama, aby se dorozuměly, se opět rozproudil starý moravskotřebovský miniruch.

Trvalo sice déle, než Karel odevzdal Hartmutovi Demiho kontaktní adresu, ale nakonec se tak k veliké úlevě zaměstnanců potravin stalo. Karel se tedy mohl vrátit do svého zaměstnání, kde byl již delší dobu postrádán.

Tento příběh je naprosto pravdivý a jména všech osob jsou pro neomylnost ponechána. Vše se odehrálo v létě L.P.1996.

A abyste mi věřili, vězte, že následovalo již méně dramatické (změna hlavních hrdinů) pokračování. Hartmut po návratu do své vlastní počínání v ČR barvitě vyličil svým skautským bratrům. Spolu se rozhodli. Dne 8.10.1996 napsal Hartmut Demimu dopis, ve kterém stálo, že by si s našimi skauty chtěli dopisovat.

Ani my jsme nelenili, a tak se stalo, že počátkem května roku tohoto jsme jim odepsali. Netrvalo dlouho (8, slovy osm dní) a už jsem ze schránky lovila dopis následujícího znění:

Königsbach-Stein, 7.5.97

Milá sestro!

Děkujeme Ti za Tvůj dopis. Piši za mladší skauty a skauty Německého skautingu sv.

Jiří (DPSG) v Eisingenu, jejichž jsem vedoucí. Je nás bohužel jen velmi málo (vedoucích a skautů jen 14 !!). V našich družinách jsou bohužel jen chlapci, protože poslední děvče nesmělo ze školních důvodů chodit na schůzky. Ale to by vůbec nebyl žádný problém, kdybychom si měli dopisovat se skautkami od Vás.

Na jedné z nejbližších schůzek Vám napíšeme dopis.

Chtěla jsi něco vědět o Německém skautingu sv. Jiří. Zde jsou některá data:

"DPSG" je katolické sdružení skautů v Německu. Máme asi 110 000 členů. "DPSG" je členem Kruhu německých skautů, a tím také světového sdružení W.O.S.M. "DPSG" uzavřelo před několika lety partnerství s Junákem.

"DPSG" bylo založeno roku 1929, roku 1936 bylo nacisty zakázáno a v roce 1946 znovu založeno. Středisko v Eisingenu bylo založeno roku 1989.

V "DPSG" jsou následující věkové stupně:

<i>vlčata</i>	<i>8 - 10 let</i>
<i>mladší skauti</i>	<i>11 - 14 let</i>
<i>skauti</i>	<i>15 - 17 let</i>
<i>roveři</i>	<i>do 21 let</i>

U nás jsou momentálně jen mladší skauti a skauti, ale od října budou i roveři.

Kdyby nám Vaše družinky chtěly napsat (nebo jednotliví skauti/skautky), pište mně nebo na:

Martin Steppchen, Heimbronner Straße, 75203 Königsbach-Stein

Mnoho pozdravů pro Tebe a skauty.

Gut Pfad (to bude asi něco jako NAZDAR)

Hartmut

Tak to by bylo. V obálce jsem ještě našla nášivku "DPSG" (viz výše) a samolepku Badena Powella, kterou mi Demi nezabavil!

Z toho plyne poučení:

Napsat jim, to přec nic není.

Kdo si troufne, ten je borec

a má u mě masa hrnc.

Madla

P.S.: Doufám, že se Karel nebude zlobit, když jsem to napsala pravdivě.

HIP HAP HOP

Dne 2. dubna 1997 jsem se zúčastnila natáčení dětské televizní soutěže "HIP, HAP, HOP". V 11.00 hod. čekal na mě, na Lukáše Chlupa (můj spoluhráč), na náhradníky - Vládu a Aničku a na pana učitele, autobus. Ten nás vzal do Svitav, kde nastoupili naši protihráči a jejich publikum.

V Brně jsme šli do budovy České televize. Všichni usedli do křesel v hale a čekali na produkční paní Matějkovou. Když přišla, zavolala si nás soutěžící a řekla nám, kam se máme jít převléci do dressů. Já i Lukáš jsme to již věděli, protože při natáčení této soutěže už jsme jednou byli. Seděli jsme v publiku jako náhradníci. V šatně to bylo asi nejlepší, protože na mě nemohli sehnat tepláky. Všechny mi byly krátké, a tomu se ani nedivím, protože ve svých necelých 12-ti letech mám 172 cm a s takovými výškovými rozměry u žáků 6. třídy asi nepočítali. Nakonec se něco našlo. Oblékla jsem si tričko v barvě žluté, kterou jsme si vylosovali a šli jsme do maskérny.

Vyběhnu z maskérny a mířím do studia A. Za velkým černým závěsem čekal veliký plácek, kde byly stoly, židle a lavice pro publikum. Strop tvořily reflektory, mikrofony a jiná televizní zařízení. Paní Matějková nám i publiku řekla, kdy máme co udělat. Nervózně přešlapující soutěžící čekají za sprchovacím koutem. Hlasatelka Eva Brettschneiderová oznámila: "Máme tu dvojici žlutých Pavlín a Lukáše z Moravské Třebové." Vybíháme od sprchovacího koutu přímo k hlasatelce. Tam máme za úkol se představit. Paní Eva se nás zeptala na otázky jako čím chceme být až budeme velcí, kam se chystáme na prázdniny, jestli chodíme do nějakých kroužků, atd. Pak následovala první disciplína hádání obrázků. Mezi jednotlivými disciplínami jsou desetiminutové přestávky, v nichž publikum odejde nahoru do haly a soutěžící si odpočinou, popřípadě si nacvičí mezihry. První mezihra je pantomima. Předvádím čápa a poskakují před kamerou (byla to hrůza), druhá mezihra byl kulečník (o přestávce mi to šlo, ale v natáčení vůbec a to mě trochu naštválo), třetí disciplína je košíková, kde jsem naházela dost košů, ale k vítězství to nestačilo. Nakonec jsme skončili na 2. místě. Modři byli na 1. místě, ale ti tam byli už potřetí, a 3. místo získali červení ze svitavského gymnázia. Dostali jsme s Lukášem docela pěkné ceny: tričko HIP, HAP, HOP a skládací domeček ze dřeva.

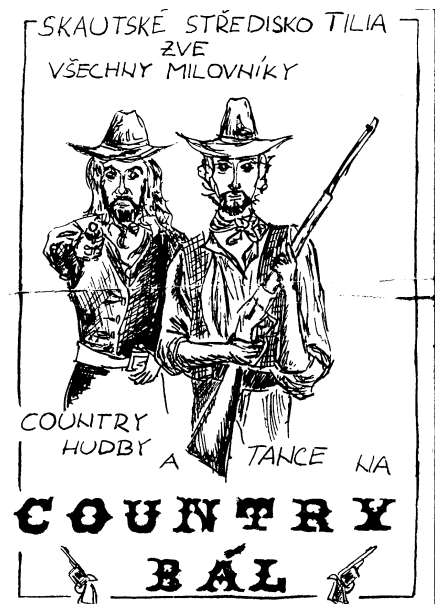
Pokud máte zájem vidět tuto soutěž, bude **28. června** na programu ČT 1.

Pavlína Mišáková

Country bál v Poličce

VAJÍČKO ČI SLEPIČKA?

Vajíčko či slepička? Co bylo dříve? Toť otázka, kterou si teď klade ne jeden gymnazista. STOP!!! Zemědělec říká NE! Na začátku všeho byla pouze pozvánka, nic víc, nic máň...

Country Bál

"na Jordáně"

Tak se nazývala akce, kterou pro všechny skauty i neskauty ze širokého okolí uspořádalo Skautské středisko TILIA Polička. Zúčastnit se mohl každý drsný hoch, či gymnazista, který zrovna projížděl dne 18. 4. 1997 kolem bývalého kina Jordán v Poličce.

Tento krásný bývalý kinosál se "na chvíli" proměnil na něco mezi SALOONEM a skautskou klubovnou ("hájenkou"). Zdlouhavá a strastiplná cesta préríí a později po šotolinových cestách Polička City proběhla bez plánovaných ztrát na životech a naše dostavníky dorazili s rezervou něco přes půl hodiny.

Tento již zmiňovaný Country Bál se konal u příležitosti stého výročí Zlaté horečky na Aljašce.

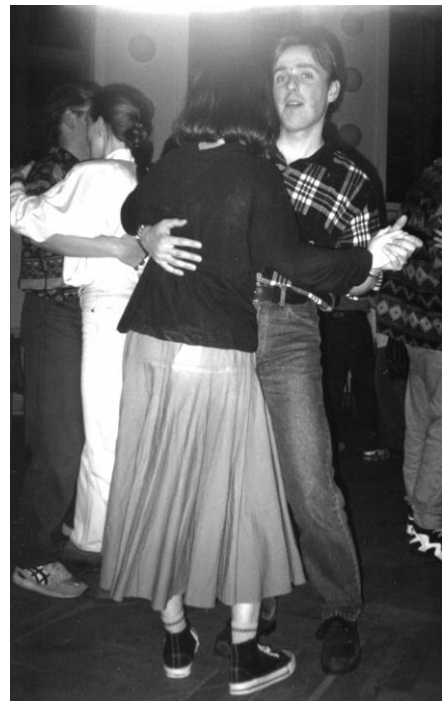
Po předtančení (Zuzana v podání bratrů a sester z Poličky) přišlo přivítání, jak s organizátorem Bleskem, tak i s dalšími bratry a sestrami. Potom nás Blesk usadil. Dostali jsme krásný stůl, nikam jsme neviděli a nikdo neviděl na nás. Myslím, že za tento kout děkovalo celé mužské osazenstvo naší výpravy, protože jestli víte, jak se směje Matla, Darzina nebo Eliška... Smích, smích, celý večer smích - a to nebyla jediná ostuda. Schválně (i když to pro některé bude těžké a bolestivé) zkuste na chvíli zapnout svůj mozek a představivost: Sedící Eliška, její křečovitě zasukované ruce, zakrývající hnědou skvrnu od koly o velikosti asi 10 x 10 cm, na bílém ubrusu, a nad Eliškou rozkročený SHERIFF BLESK, nevěstičně krouťící hlavou: "ti gymnazisti..." (pozn. redakce: Blesk je zemědělec).

Ani nevím proč, začal být celý sál ve 21³⁰ silně nervózní, ale asi to bylo proto, že na našich pozvánkách stálo: "začátek ve 20⁰⁰." Později jsme se dozvěděli, že chyba nebyla na zařízení, ale na zvukařovi, který vypadal jako by právě vypadl z nechvalně známého Saloonu na Cihlářově ul. č. 15. Netrvalo to však dlouho a na pódiu se objevil malý, stále vysmátý a v country stylu (jako ostatně všichni, až na drobné výjimky) oděný mužiček s velkým kloboukem na hlavě (viz foto vlevo dole). Přítomní si nemohli nevšimnout nádherné, i když nenápadné, americké kravaty s motivem sedla).

Sál stichl, až když zafuněl do mikrofonu: "Vítám zde všechny, co nebyli líní oprášit svoje westernové oblečení, vítám zde všechny, kterým nebylo líto těch pár dolarů a místo za pár piv v některém z pochybných nočních klubů, si za ty peníze raději koupili zpět trochu mláďí, no prostě, dobře se bavte." Ale to se už do Bleskových slov vkrádaly tóny americké skupiny Daltonovi hoši, které později vystřídala country skupina 2:30.

Musím uznat, že obě party dovedli parket pěkně rozpálit, a věřte, nebo ne, i na rytmy country se dá tancovat MACARENA.

peněženky budou na tento Country Bál dlouho pamatovat - není se čemu divit, vždyť jsme kasu tomboly obohatili bezmála o 300 Kč. Zajisté se ptáte: "Vyhráli ti nadšenci vůbec něco?" „ANO“, zní odpověď. Pavel si odnášel dřevěný talíř a knížku, já reklamní tašku - obsahem byla propiska a tričko, pak také vonný olejíček, ale zlatým hřebem byla igelitová taška plná zábavné pyrotechniky, a když se to o půlnoci všechno odpálilo v kombinaci s Járovejma dynamnicema...

Dovolte malé vložení REKLAMY:

"Johnie Walker odchází, Pavel s Matlou přichází."

Ale to už tu byla dvadecátá hodina a sni dlouho očekávaná a drahá tombola. A když říkám drahá, tak myslím drahá. Přece jenom při ceně lístku 5, později 2,50 a po půlnoci 1 korunu českou, si naše

Po půlnoci už se všeobecná nálada dostala do nejlepšího, jenom u našeho stolu to spalo. Ptáte se co? No přece Darzinka. Sál byl dokonce plný pravých nefalšovaných kovbojů, a věřte, že se i střílelo.

S přibývajícím světlem však elánu ubývalo, a proto se nikdo nemůže divit, že jsme to okolo třetí hodiny ranní lidově řečeno

"zabalili." Bratři z Poličky nám poskytli k přenocování svůj KRÁSNÝ barák, s řadou pěkných nástěnek, ale hlavně s ještě pěknějšími malbami na zdech (...kdo nevěří, ať tam běží...). Hlavní předností však bylo, že se barák nalézal asi 50 metrů od Jordánu.

Když jsme však už skoro spali, byli jsme vyrušeni bratry Bleskem a Kečupem, kteří mám začali vyčítat, že: **"pokud jsme chtěli spát, tak jsme mohli zůstat DOMA!!!"**

Tahle věta nám tak nahlodala svědomí, že já i Pavel jsme vylezli ze spacáků, a začali se oblíkat, ale to už z kukel vylézali i krásní motýli Eliška a Matla. Probrat se nám nepovedlo pouze Darzinku a Járu. A protože jsme tam byli už skoro sami, jenom jsme něco pojedli, a šli zpátky.

Ráno jsme vstali asi jenom kvůli pralence Matlence, která do nás od sedmé hodiny ranní intenzivně hustila, "že jsme jí slíbili, že pojedeme brzo, aby stihli holandáany !!!"

Takže se nedalo nic dělat, protože slovo chlapa, je slovo chlapa. Takže asi v 9⁰⁰ jsme byli u Járy před vchodem, kde jsme se rozloučili slovy:

... armádo naviděnou ...

(a kdo si myslí, že je to zavádění *militarizmu*, ten měl být na Kvíčalce na "Sedm stačtečných" ... vždyť přijít mohli všichni...)

Tarzan

A trocha sladké krásy nakonec...

JAK TO BYLO DOOPRAVDY aneb BUDISLAV

Zdravím vás všechny, kteří nestiháte. Zdravím však i ty, co jsou naprosto v pohodě a mají spoustu času, jako já, i když si myslím, že vás není valná hromada.

S pátým oddílem jsme ve dnech **21. - 23. března** podnikli výpravu na Budislav. Vyjeli jsme jako ozbrojená posádka, čtyřmi auty, z nichž byl Járův *Žlutý ďábel*... (viz. minulý Třeskan).

Tak, a teď jak to bylo:

Vyjeli jsme sice čtyřmi auty, ale rozhodně to nevypadalo jako ozbrojená posádka, ale jako dětský domov na výletě. Věci se dále mají tak, že Matla byla přiřazena do nejpomalejšího, *promiň Járo*, auta výpravy - (Járového *Žlutého kanárka*), a proto jí nezbylo nic, než naříkat. Pravda je i to, že nám Johan, Myšák a Světlušák předali klíče, možná, že je pravda i to, že děti hrály večer hry, to však nevím, protože jsme volný čas trávil v kuchyni. Tam na nás přišel hlad, a to se nemělo stát. Vytáhl jsem totiž z ledničky jakousi záhadnou sklenici, a pod záminkou, že je to česneková pomazánka, jsme si s Pavlem každé namazali celej krajíc, a věřte, že zjištění, že se nejedná o pomazánku, ale PASTU (= čistý česnek), bylo krajně nemilé.

Večer byl plný zábavy, hlavně stádium usínání holek. Tak například, když Eva seřizovala budíka na ráno, a zeptala se, zda-li nemáme někdo něco špičatého, ozval(a) se Bohuš a pravil(a): "Já mám špičatý kolena."

V sobotu jsme vstávali brzo (nedobrovolně!), snad jenom Eva stávala ochotně, protože šla chystat oběd, ony neslavně proslulé **BRAMBORÁKY**, jakýsi "kámen úrazu" naší výpravy. "*Proč kámen úrazu?*", ptáte se. To proto, že těch bramboráků bylo asi 150 (!), a nás asi 15. A když si představíte, že jsme holky nacpali polívkou (bylo jí asi 10 litrů), pod záminkou, že Jára všechny bramboráky vysypal do blata, když je nesl do jídelny, a potom si každá z holek vzala půlku a zbytek jsem (více - méně) stlačil já s Járům, tak vám raději nebudu popisovat, co se dělo potom (aby na mě potom moji bratři a sestry na ulici ZASE nepokřikovali: "*Dě-láš z Třeskanu BRAK...!*")

Odpoledne Hanka, Peťa a Matla odvedli děti do Toulovcových maštálí. A NASTAL KLID. Jára s Evou umývali nádobí, a já s Pavlem jsme byli rádi, že jsme ve stádiu pokročilé únavy vůbec ještě našli postel. Vzbudil nás až příchod dětí. Odpoledne (teda spíš večer), jsem dělal holkám diskotéku - teda jakýsi vytrvalostní taneční maratón. V podvečer přišli zase kluci (Johan, Světlušák, Myšák), a to teprve začla sranda. Totiž, když poprvé odešli a oficiálně se s náma rozloučili, šli jsme všichni do chaty, jenom Eva šla na záchod, a když se do kuchyně

vrátila, seděli tam tři muži v kápích (Zuzla by řekla "*hobiti*"), a uprostřed nich svíčka. Dovedete si doufám představit, jak by vám bylo v Evině kůži. To však byl jen začátek zlého konce. Vše pokračovalo, když jsme se všichni večer dívali na ROCKYHO.

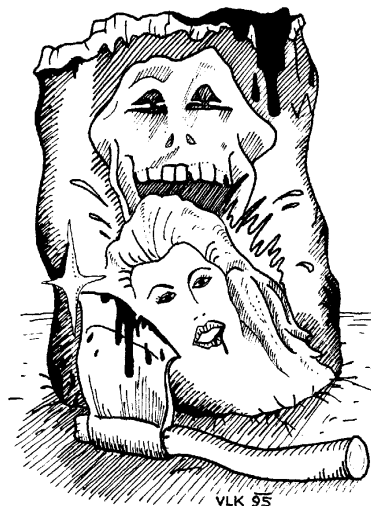

(Pavel je totiž velkej fanda ROCKYHO), a v kuchyni zůstala jenom Matla a Eva, že se prý chtějí umýt (to bohužel nikdo z nás nevěděl). A drama vyvrcholilo, až když skončil *Rocky*, uložili jsme holky a vrátili se do kuchyně. Tam seděla Eva a Matla, obě vyplakaný oči, obě s výrazem strašně hrůzy a strachu, a obě strašně vyklepaný. Když jsme se zeptali, co se stalo, Eva se zase rozklepala a "řekla": "*vvvenku nnněkdědo chchoddí.*" Po čase z ní vylezlo, že je prý někdo chodí kolem chaty, a že je pozoroval oknem, prý má taky psa, který škrabal na dveře, a že. . . Taky řekli, že měli za dvěma vzkaz, ale ten nám (nevím proč !?) nechtěli dlouho dát. Dostal jsem ho až druhý den. Stálo tam:

"Drahá děvčata,

opravdu jsme to neplánovali, ale když to přišlo, nedalo se neřívat.

P.S. Jste pěkné Zelené příšerky."

Jinak celý víkend sněžilo, Pavel se bál, aby vyjel. Taky celou noc držel hlídku, protože se bál, že mu někdo "z návštěvníků" UKRADNE PUKLICE (nebo nedej bože náh jinak poškodí jeho nové auto).

V neděli jsme uklidili a jeli domů.

Tarzan

Muchomůrky v Telecím

Přehoupnul se další měsíc a s ním další výprava. Původně jsme měli jet na Milovy, ale z jistého důvodu to nedopadlo, a tak po dlouhém a vyčerpávajícím telefonování (ach ten účet!!!) jedeme navštívit základnu našich bratrů a sester do Telecího. Nutno podotknout, že v době konání tábora našich skautek v tamním prostředí byly Muchomůrky ještě malé, proto trávily táborové chvíle na Kvíčalce. Z toho tedy vyplývá, že kdo jel, viděl vše poprvé.

Scházíme se u Bašty až na dvě výjimky všichni, bez maturujících rádkyň, nemocných a těch, co mají zaracha. Svobodovi se nabídli s odvozem a udělali si rodinný výlet. Jako druhý odjíždí Járův „Žlutý trabant“, jak ho přejmenovaly Muchomůrky. V Poličce se stavujeme pro bratra Dogana a tady holkám nastávají první krušné chvílky, když meditují a nemohou přijít na to, proč má Dogan na konci nákladu uvázaný špinavý červený trenky a ne jen kus látky.

Další šok - v Telecím kopou telefonní přípojky a překopali nám cestu. Sice kdosi navrhl, že Járův kanárek musí tu díru přeletět, avšak neuspěl a byli jsme nuceni si udělat cca 15 min. přestávku, kterou holky bleskurychle využily, když si z vyřazené vlečky zdejšího ZD udělaly houpačku a trampolínu zároveň. Konečně je vše O.K. a jedeme do šíleného kopce až na horizont, kde nás čeká další šok. Doganova slova „Jeďte za mnou.“ nevěstila nic zlého, ale když stojíte na kraji lesa, cesta vpravo + hájenka, cesta vlevo + hájenka, cesta před námi + hájenka a Dogan NIKDE!, tak a teď radte! Vydali jsme se tedy přímo, na risk a to bych vám přála slyšet ten výkřik radosti, když se v dálce před námi objevilo sledované auto.

Konečně jsme dojeli. „Mě se vyžil do batohu olej!“ „A já už ho mám na svém spacáku!“ Otočím se a vidím zoufalý výraz ve tváři Terezky a Petry. „Právě jsme dovezli pračku, tak to můžete hned vyprat.“ Doganova slova mi vyrazila dech. Zasmáli jsme se, ale když jsme viděli, že si z nás neutahuje, zůstali jsme jak přimrazení stát. Byli jsme provedeni hájenkou, policáci vyložili náklad a dostali jsme do opatrování 1 pingpongový míček a radu na zahrazení všech přilehlých stěn, pokud nechceme, aby se nám ztratil. Cca po 10 min. hry byl však míček nenávratně pryč. Nepomohlo prosení, modlení ani hledání.

Už se s námi všichni loučí a my hrajeme na hřišti hry. Večer jsou na programu opět hry a po syté večeři přichází na řadu zlatý hřeb: „Jé krb, opečeme si chleba!“ ozývalo se ze všech stran. Nezbylo mi, než rezignovat. Než jsme se nadáli, hodiny pokročily a Muchomůrky poslušně zalezly do spacáků a usnuly.

Svačina

Ráno jsme přivítali sluníčko, chvíli venku dováděli a potom se společnými silami pustili do přípravy oběda.

4 lidí a 10 nohou

Hned po něm jsme se vypravili na procházku okolím. Došli jsme do vesnice, zavolali kvůli odvozu domů a obdivovali starou lípu. „Já mám žízeň!“ „Mě se chce pít!“ Dehydrvané Muchomůrky očima vysosávaly snad každou trochu čirou tekutinu, co se linula podél silnice. Ač nádherně svítilo sluníčko, byli jsme nuceni se předčasně vrátit. To už nás čekalo krásné vyhřívání, spálené nosy a tváře od už silných jarních paprsků.

Večere byla o něco dřívě, a pak už se zase

hrálo, hrálo a zase hrálo. Najednou všechny holky samy odešly se umýt a uložit po vyčerpávajícím dnu k vytoženému spánku.

V neděli snídaně, úklid, balení a po chvilce nicnedělání jsme se všichni sešli na houpačce. To byste nevěřili, co se dá zažít legrace! „Drncáky, drncáky!“ ozývalo se z jedné strany. „Jau, já sedím na sukách.“ „To byl ale suk, to bude modřina.“ na to z druhé.

Jára + Ivča. Na druhé straně houpačky sedí 5 lidí.

Najednou začalo mrholit a my šli dovytírat a chystat se k odjezdu. To ještě ale stačily holky Evu zasypat hromadou trávy. Druhý auto nikde, tak se 5 holek, batohy a spacáky nacpaly do Járova „trabantu“ a vydali jsme se do vesnice. Naštěstí asi po 1 km cesty dorazil Favoušek a polovina lidí se přestěhovala do něj. Dalo by se říci, že to je konec naší výpravy, ale opak je pravdou. Cestou do Poličky jsme se minuli s Dogaem, a tak jsme se Sádku otočili a jeli zpátky. Holky byly pěkně zmatené, zato však měly o zážitek víc.

Do M. T. jsme dojeli v pořádku. Teď nás čeká v červnu Kvíčalka. o prázdninách tábor a mezi tím pár pátečních schůzek. Bylo to moc fajn, už aby ten měsíc byl zase pryč!

Eva K.

Vlevo: Večerní hrátky.

Jak se kdysi žilo na Kvíčalce

Moravskotřebovský občan, zaměstnaný jako účetní v tkalcovnách, Franz Seidl podnikal kolem poloviny 19. století četné výlety do blízkého okolí svého rodného města. Při jednom takovém výletě přišel až do údolí ležícího mezi obcemi Malíkov a Ludvíkov, vzdáleného dobrou hodinu chůze od Moravské Třebové. Před jeho očima se otevřel pohled na lesní kotlinu s malou loukou a zurčícím potůčkem. Kousek stranou, pod vzrostlými smrky mezi borůvkám, tryskal ze stráně vydatný pramen s chladnou osvěžující vodou, který jej na jeho cestě příjemně občerstvil. Seidlovi přirostlo toto idylické místo k srdci a často jej navštěvoval.

V roce 1874 (1870)¹⁾ odkoupil Seidl od zvěrolékaře Hickla zemědělskou usedlost číslo 25 v Malíkově, na jehož lesní půdě se nacházelo i jeho oblíbené místo v lese. Rok na to, v roce 1875, odchází Franz Seidl do penze a stěhuje se na svůj malíkovský statek, odkud je to do lesního údolí jen půl hodina cesty.

O něco později odkoupil Seidl od obce Pacov úzký pruh mezi pozemky lesních sedláků a knížecím lichtenštejnským panstvím, takže jeho pozemek teď bezprostředně sousedil s knížecím lichtenštejnským lesem nazývaným „Panské borové“. Celý pozemek sestávající z kusu lesa, lesní kotliny, louky a polností měl nyní jednu výměru, počínající osmnáctou měřicí a náležel ke katastru obce Malíkov. Na okraji tohoto pozemku se nacházel pramen pitné vody.

Poté Seidl v lesní kotlině postavil nejprve něco jako letohrádek, později hospodářskou budovu, která za nepohody poskytovala útočiště nejen svému majiteli, ale také houbářům a stále častěji se objevujícím výletníkům. O oblíbenosti tohoto místa, a to nejen u mileneckých párů z okolí, svědčí i neznámým autorem při cestě umístěná cedule s nápisem: „Zum lustschloß Finkenstein“²⁾. Dřevo na stavbu této chaty získal Seidl ve svém lese a kromě toho použil i nepálené cihly, tzv. vepřovice. Na slunné stráni vykácel část lesa a postavil tam další budovu. Tou byla půvabná, převážně dřevěná, vilka číslo 39.

Podnícen k používání vody farářem Sebastianem Kneippem z Wörishofenu vybudoval si zde Seidl i skromné lázně. V těchto lázních si denně dával studenou sprchu a prováděl tělesnou očistu. K těmto činnostem náleželo i šlapání vody v potoce, respektive běhání v orosené luční trávě. K překvapení sousedů se zdatný senior povaloval také v lesním mraveništi. Mimoto zde Seidl pomocí planěk postavil i primitivní dome-

ček sloužící ke koupání ve vaně. Kronikář obce Malíkova k tomu v roce 1900 píše: „Na základě zdravotní péče je dnes pan Seidl zdatným pětáosmdesátníkem.“

Do hospodářské budovy si vzal Seidl nájemce. První, jehož jméno není známo, zde však vydržel pouze dva roky. Potom Seidl vše pronajal tesařskému mistrovi Johanu Brennerovi. Ten si ještě přibral i kousek pole k obhospodařování. Dobu Brennerova působení na tomto místě dokladuje i text otisknutý ve *Mährisch Trübauher Wochenblatt*³⁾, dne 16. července 1887 inzerující nedělní výlet 17. července 1887 do místa zvaného *Finkenstein*. Není jistě bez zajímavosti, že sraz výletníků byl v Malíkově a odehrával se za doprovodu místní malíkovské kapely. Pod inzerátem je podepsán právě Johan Brenner.

Na Seidlovu žádost zde Brenner o něco později vybudoval nevelký rybník, který měl sloužit ke koupání a projížďkám na lodičkách. Velké množství v kotlině stojící vody přilákalo množství ptáků, kteří se uhnízdili na jejích březích a obzvláště Pěnkavy než vyletěly z hnízda, pořádaly pro obyvatele i náhodné návštěvníky opravdové lesní koncerty. Právě z kamene na kamen poskakující pěnkavy inspirovaly Franze Seidla k pojmenování tohoto idylického místa *Finkenstein*⁴⁾. V němčině má osada název *Finkenstein*, což však obsahově nesouhlasí s českým pojmenováním Kvíčalov. Volně přeloženo zněl by název asi Pěnkaví skála, Pěnkaví kámen nebo Pěnkavov. Kdy došlo k tomuto přejmenování a zda to bylo záměrné či nikoliv se zatím nepodařilo zjistit (srovnej v němčině pěnkava - *der Fink*, kvíčala - *der Krametsvogel*).

V roce 1890 vzbudilo toto idylické místo zájem moravskotřebovského advokáta Dr. Karla Flaschara, který se snažil přesvědčit Seidla, aby mu *Finkenstein* prodal. Občané z Moravské Třebové pořádali často výlety, též ve větších společnostech, k této osadě, kde se mohli nejenom vykoupat, ale mohli se zde také občerstvit a dopřát si projížďku na lodičce.

Přesto se toto místo pro Seidla stalo neúnosnou finanční zátěží a jeho pokus vybudovat zde malé lázně a z osady učinit místo pro oddech a rekreaci se mu nezdařil. Za těchto okolností se nechal, roku 1909, Dr. Flascharem přesvědčit k prodeji této části svých pozemků. Bohužel obchod pro něj nebyl moc výhodný. Odehrál se v době, kdy se do oběhu namísto zlatých zaváděly koruny. Seidl si myslel, že byl obchod uzavřený ve zlatých, ale Flaschar mu vyplatil obnos v korunách. Bezelstný Seidl prodal osadu za nepatrnou cenu 5000 korun, což byl pro Dr. Flaschara velmi výhodný obchod. Dobromyslný Seidl se od té doby usilovně a

s úspěchem věnoval obhospodařování svého pozemku v Malíkově, což mu však bylo jen malou útěchou.

Dr. Flaschar věnoval nemalé prostředky na zvelebení osady. Renovoval skromné lázně, postavil vilu číslo 40 a pojmenoval ji po své manželce „Hortenzie“. Zbudoval novou pěšinu, lávku k prameni a břeh rybníka upravil ke koupání.

V roce 1919 prodal pozemek místodržiteli R. Klobuchovi za 55.000 korun. Ten však pozemek nadržel dlouho a v roce 1920 jej prodal za podobnou cenu lesnímu radovi a správci knížecích lichtenštejnských lesů R. Travnitschekovi. Za jeho držení se zde také konal v létě roku 1923 takzvaný Pěvecký týden německého kulturního hnutí *Wandervogel*⁵⁾ pod vedením moravskotřebovského rodáka Dr. *Waltera Hensela*⁶⁾. Tato jedna z prvních letních zábav byla nejdříve Okresní správou zakázána a teprve po zdoluhavém vyjednávání a přimluvě z Ministerstva vnitra v Praze byla povolena.

Poté co v roce 1926 přesídlil rada Travnitschek do Moravské Třebové, prodal idylickou osadu za 58.000 korun kapitánovi české armády Richardu Muronovi a jeho manželce, dceři malíkovského rolníka Pillichu. Díky ochotě a vstřícnosti nového majitele se zde mohl, v létě roku 1933, uskutečnit prázdninový pobyt německé mládeže⁷⁾, většinou dětí moravskotřebovských občanů. Kapitán Muron zemřel nenadále a z neznámé příčiny právě při dovolené ve *Finkensteineu* v roce 1938 a jeho ovdovělá manželka Anna Muronová spravovala tento majetek až do svého vyhnání po válce v letech 1945-1946.

Hospodářská budova na Kvíčalově.

Kresba hospodářské budovy na Kvíčalově od Prof. Josefa Lidla

*Jiný snímek
hospodářské
budovy
na Kvičalově.*

Sonntag, den 17. Juli 1887 findet ein
Ausflug
nach Schloss **Finkenstein**, von Moligs-
dorf aus, statt.
Die Musik besorgt die Moligsdorfer Kapelle.
Achtungsvoll **Joh. Brenner.**

*Faksimile originálního textu inzerátu otisk-
nutého v Mährisch Trübauer Wochenblatt
16. 7. 1887 zvučícího k výletu na Kvičalov.*

Poznámky:

- 1) Zatím se nepodařilo zjistit, který letopočet je správný (1874 - Pechhold, 1870 - Wondra)
- 2) „K letohrádku Finkenstein“
- 3) Mährisch Trübauer Wochenblatt (Moravsko-třebovské noviny) - noviny pro oblast Schönhengstgau (Hřebečska - Svitavy, Mor. Třebová, Lanškroun, Mohelnice, Jevíčko). Inzerát vyšel v sobotním vydání ze dne 16. 7. 1887. Tento výtisk je uložen v archivu Městského muzea v Moravské Třebové.
- 4) Finkenstein - dnes je toto místo nazýváno Kvičalov, v textu je záměrně používán německý název.
- 5) Wandervogel - volně přeloženo Tažní ptáci, německý kulturní spolek založený v roce 1911 v Praze jako první organizace tohoto druhu v Rakousku, blíže např. Sudetenland Lexikon, str. 469
- 6) Dr. Walter Hensel - vlastním jménem Julius Janiček, narodil se v Moravské Třebové v roce 1887, studoval germanistiku a romanistiku ve Vídni a ve Frieburgu, působil jako profesor na mnoha místech (Praha, Dortmund, Stuttgart, Teplice, Mnichov), v roce 1911 se podílel na založení spolku Wandervogel, již jako gymnazista sbíral lidové písně, zemřel 1956 v Mnichově. blíže např. Sudetenland Lexikon, str. 194
- 7) Ferienkolonie der Deutschen Jugendfürsorge - pod vedení Dr. Rudolfa Pechholda v roce 1933 na Kvičalově.

Jura Šmeral

Ilustrace převzaty z Schönhengster Jahrbuch 1973, 1994 a 1997. Schönhengster Heimatbund e. v., Göppingen.

Prázdninová kolonie německé mládeže na Kvičalově (rok 1933). Zleva: paní Pillichová, Anna Albrechtová (výpomoc v kuchyni z Ludvíkova), Truda Hegerová (pomocnice u dívek), Gertruda Pechholdová, Dr. Rudolf Pechhold (vedoucí), Anna Arztoová (kuchařka ze Sternberku), Franz Rolke (pomocník u chlapců).

*Hnutí
Waltera Hensela
při svém pobytu
na Kvičalově
v roce 1923
v průběhu
Pěveckého týdne.*

PRO CHYTRÉ HLAVIČKY...

A už jsem tu zase. Sice po velmi dlouhé roční přestávce, ale lépe pozdě, než nikdy, jak dříve známé úsloví. V případě, že se jedná o mou maličkost už to sice tak jednoznačné není, nicméně:

Všem věrným a pozorným čtenářům se omlouvám za zanedbání této rubriky, které původně vzniklo díky nedosažitelnosti jisté osoby, s níž jsem zamýšlela udělat rozhovor a získat tak potřebné informace a podklady pro další část testu o historii Kvíčalky, bohužel slibovaný test je v nedohlednu, ale nezapomínejte. Ohehdá (asi před rokem) jsem totiž dostala slovník cizích slov, a tak mne napadlo dát vám možnost vyzkoušet si:

Jak jste na tom s cizími slovy?

Slova cizího původu tvoří v současnosti ne zrovna zanedbatelnou část našeho mateřského jazyka.

Většina z nás již ví, že BOJLER není BROJLER, a tak podobně, avšak rozumět některým proslovům je stále velkým uměním. (A není to vždy jen vinou posluchače) Stejně důležité jako znát smysl cizích slov, je umístit je ve správné situaci a míře. I zde totiž platí pravidlo o tom, že méně občas znamená více, které je radno dodržovat, protože v opačném případě se nám může stát, že budeme budit dojem naprostého neandrtálce, co neumí vyslovovat ani slova již téměř počestělá, a nebo naopak přílišného machra, který sází cizí slova v rychlém sledu, avšak naprosto nevhodně.

Samozejmě nikdo není neomylný a chybička se jednou za patnáct let může vloudit, tak se nabízí otázka: "Jak jste na tom vy?"

1. Víte, jak správně napsat slovo **ROZHOVOR**, chceme-li užít jeho vznešené anglické podoby?

- A. INTERWIEV
- B. YNTERVYEW
- C. INTERVIEW

2. Je rozdíl mezi tím, kdo je EMIGRANT a tím, kdo je EXULANT?

Ano/ne

3. Ač se toto slovo objevuje v jedné oblíbené reklamě (tedy jestli takové reklamy vůbec existují), málokdo ví, co je to **UZURPÁTOR**. A co ty?

4. KLEPTOMANIE je:

- A. Učení o poznání lidského bytí, myšlení a jeho existence
- B. Neutuchající potřeba jedince poklepat na ramena maniaků
- C. Chorobný sklon ke krádeži

5. Znamenají slova PROFYLAXE a PREVENENCE totéž?

ano/ne

6. Když začal bratr Tarzan působit v našem středisku, jeho oblíbenou nadávkou bylo: "Ty ichtyle!" Co to znamená nikdo nevěděl a nevěděl to ani sám bratr Tarzan, protože když se jej dnes na význam tohoto slova zeptáme, začne tvrdit, že toto slovo v životě neslyšel. Ale otázka zní: Víte, co je to ICHTYOLOGIE?

7.

7. Stav spokojenosti, klídek, pohoda....se cizím slovem nazývá

- A. POINTA
- B. IDYLA
- C. PIETA

8. Slovo SYFILIS je asi známé úplně všem. Ale tušíte, co s tím má společného slovo LUES?

9. Nemusíte ani příliš korespondovat, abyste správně odpověděli na otázku: Co znamená na konci dopisu se objevující zkratka PS?

Řešení

1. C (kdo pořád tápe, jestli se první píše jednoduše nebo dvojité V, zapamatuje si to možná podle zkratky dua Voskovec a Werich tedy V a W.)

Správná odpověď 3 body, za odpověď A si přičipíte 1 bod

2. EMIGRANT = vystěhovalec

EXULANT = vyhnanec, vyhoštěnec, takže ANO 3 body

3. UZURPÁTOR = uchvatitel, pánovitý člověk, vládce. Správná odpověď 3body

4. Správná odpověď je C. 3 body

B je totální nesmysl a 0 bodů

A je charakteristika vědy, jež se nazývá FILOZOFIE 1 bod

5. PROFYLAXE = prevence

PREVENENCE = předcházení, ochrana, opatření.

Tudíž ANO 3 body.

6. ICHTYOLOGIE = nauka o rybách

Správná odpověď 4 body

7. Správná odpověď je B 3 body

A = překvapující konec vyprávění

C = zbožná úcta, zbožnost, ohleduplnost

8. Syfílís i LUES jsou názvy těžké infekční pohlavní nemoci, která má hezky český název PŘÍJICE.

Správná 4 body

9. PS = post scriptum = po napsaném, douška, dodatek

Chceme-li napsat ještě dodatek po dodatku píšeme post post scriptum, tedy PPS. Správná 3 body

Hodnocení

Máš-li, sestro nebo bratře, více než 29 bodů, tak neumíš počítat

29 - 23 Tvé znalosti jsou přímo uchvacující!

22 - 12 Třebaže se pohybuješ v úseku šedivé masy průměru, na laika je tvá slovní zásoba více než dobrá.

11 - 5 Souhlasím s názorem, že člověk k životu nepotřebuje vědět co je to ICHTYOLOGIE, ale dovolím si tě upozornit, že dnes se i v běžné hovorové mluvě užívají slova ne zrovna česká. A jaká potom z nedostatečné znalosti slovní zásoby vznikají společenská KLIŠÉ radši ani nechtěj vědět

4-0 Božíčku! Umístil-li ses po součtu VŠECH bodů v této kategorii, nezbyvá mi, že ti doporučím, že mlčeti zlato!

Tak snad mne v téhle rubrice najdete dřív než zase za rok. Do té doby se mějte a pečlivě sledujte mistrovství světa v ledním hokeji, protože je tam Robert Lang a neopomínejte ani jiné sporty, jelikož se mi v makovince rýsuje test o sportu. (I když hokej hraje prim.)

Lenička

Výzva

Pokud někdo z Vás zvažuje svoji účast na skautském pochodu Prahou při příležitosti zahájení akce FÉNIX, necht' se dostaví na střediskovou radu 13. června v 18.00 na Baráku, kde dáme řeč o tom, co a jak by se s tím dalo dělat.

Jessie

Dočtete se v příštím čísle:

- Interview s Panským a Orłowským.
- Reportáž z raftingu po Třebůvce.
- Reportáž z oblastního kola Svojsíkova závodu.
- Muzikál Vlasy.

